

[Kirkegaard]

opnås enighed mellem parterne, og det er en afgørende svaghed.

Jeg vil opfordre regeringen til at lægge sig mere i selen for at opnå en sådan enighed, som giver en meget stor tryghed i det videre arbejde.

Og så kommer jeg til parternes rolle i implementeringsfasen, altså når Fællesskabsforanstaltningerne skal realiseres i Danmark. Her trænger et helt afgørende spørgsmål sig på, nemlig følgende:

Er implementeringsmuligheden gennem kollektive overenskomster i Danmark uden lovopfølgning en reel mulighed, sådan som det danske overenskomsts system er opbygget? Problemet er selvfølgelig den uorganiserede del af arbejdsmarkedet.

Må jeg henvise til en EF-dom fra den 10. juli 1986, hvori det hedder, »at selv om medlemsstaterne utvivlsomt kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre de socialpolitiske mål, fritager denne mulighed imidlertid ikke medlemsstaterne fra forpligtelsen til at sikre, at alle Fællesskabets arbejdstagere i fuld udstrækning kan nyde godt af direktivets beskyttelse. En sådan statslig sikring skal ydes i alle tilfælde, hvor en effektiv beskyttelse ikke er sikret på anden måde.«

Det er svært at læse denne dom på anden måde, end at staten gennem lovgivning må sikre i det mindste den uorganiserede del af arbejdsmarkedet. Og hvordan harmonerer denne dom med det tilsagn, som den nye kommissær på det sociale område tilsyneladende har givet de danske parter om at kunne nøjes med aftaler uden lovgivning, og som vi i øvrigt kraftigt støtter ham i? Hvad vil regeringen gøre for at bringe klarhed over dette mysterium?

Som jeg sagde i begrundelsen for forespørgslen, vil det danske aftalesystem til trods for Maastricht og Edinburgh givetvis komme under pres, når integrationsivrige europæere på det sociale område i den gode sags tjeneste vil have gennemført det ene eller det andet eller det tredje uden smålig skelen til de nye procedureregler.

Kommissionens såkaldte grønbog, som ministeren omtalte positivt, kan f.eks. nok give anledning til bekymring. Selv om jeg ikke har haft lejlighed til at læse dokumentet i dets fulde udstrækning, har jeg dog en tydelig fornemmelse af, at Kommissionen allerede nu, inden

de nye procedureregler reelt er taget i brug, på det sociale område er begyndt at skubbe til hegnsplæne fra Maastricht og Edinburgh. Det løber i alt fald mig iskoldt ned ad ryggen, når jeg erfarer, at der i grønbogen bruges formuleringer som »konvergens« i arbejdsmarkeds- og socialpolitikken i forbindelse med etableringen af ØMU's sidste faser. Også her må regeringen stå urokkeligt fast. Socialpolitikken i dansk forstand må fastholdes som et nationalt kompetenceområde, og på arbejdsmarkedsområdet skal man ikke knægte principperne om subsidiaritet og mulighed for aftaleregulering, heller ikke i en nok så god sags tjeneste.

Afslutningsvis skal jeg på vegne af samtlige partier undtagen Fremskridtspartiet fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde aktivt for virkeliggørelsen af den sociale dimension med henblik på at skabe et socialt afbalanceret Fællesskab.

Folketinget konstaterer, at det er i dansk interesse i EU-samarbejdet på arbejdsmarkedsområdet at fastholde den danske model med overvejende aftaler frem for lovgivning, og opfordrer regeringen til i samarbejde med arbejdsmarkedets parter i behandlingen af forslag til Fællesskabsdirektiver og i generelle arbejdsmarkedsdebatter i EU konsekvent at arbejde for

- at subsidiaritetsprincippet efterleves ved, at Fællesskabet kun handler, når spørgsmålet har tværnationale eller lignende generelle aspekter, hvorimod opgaver, der kun vedrører et enkelt medlemsland, ikke bør reguleres af Unionen,
- at parterne i praksis får sådanne vilkår for at indgå aftaler, at aftaleregulering – frem for lovgivning på europæisk niveau – reelt får en chance for at blive virkeliggjort,
- at Fællesskabsforanstaltninger giver råderum for nationale traditioner og beslutninger,
- at parterne i Danmark får mulighed for at implementere foranstaltningerne inden for rammerne af aftalesystemet, herunder ved kollektive overenskomster og/eller aftaler, og
- at foranstaltningerne håndhæves effektivt i alle medlemslande.